

[Alfred Jensen.]

talte om, at folket selv skulle skaffe sig gode levevilkår. Ja, det passer, i alt fald hvad arbejderne angår; de må i allerhøjeste grad være ude derom, ikke alene hvad indsats af slid og slæb angår, men også med hensyn til at vogte om de rettigheder og lønningsvilkår, de har opnået ved overenskomsterne. Det er ting, man må tage i betragtning her ved behandlingen af de arbejdsretlige forhold. Man bør forstå, hvad der den ene gang efter den anden er fastslået, at arbejderne er den svage part på arbejdsmarkedet, og at vi netop derfor har brug for en lovgivning, som ikke hæmmer arbejdernes muligheder for at forbedre deres stilling, men som hjælper dem, og det er det, min partikammerat har givet udtryk for.

Det er klart, at de problemer, der foreligger her, ikke kan løses hverken ved en bonusordning eller ved, at man giver arbejderne mulighed for at købe aktier. De løses simpelt hen kun ved, at man giver arbejderne andel i det forøgede udbytte, som fremstilles med deres næver, giver dem disse bedre vilkår i form af højere lønninger, i form af nedsættelse af arbejdstiden. Derfor føres disse krav frem, og derfor er enhver her i samfundet interesseret i, at de lønforhandlinger, som nu foregår, føres på en sådan måde, at der gives arbejderne de indrømmelser, som der her er tale om, indrømmelser, som samfundet kan og bør give arbejderne. Det er klart, at hvis arbejdsgiverne vil opgive den nej-politik, de hidtil har ført, vil overenskomstssituationen kunne løses på værdig og god måde og på en sådan måde, at arbejderne ikke tvinges til at gå i strejke og derved udsættes for indtægts- tab for at sikre den retmæssige sociale position, som tilkommer dem.

Jeg har mærket mig, at der i spørgsmålet om beskæftigelsen har været ført en lille diskussion om, hvorvidt arbejdsløshedstallet var størst under den tidligere eller under den nuværende regering. Det forekommer mig, at på den måde kan spørgsmålet ikke stilles og behandles. Under valgkampen efter den forrige regering hed det: far må ikke blive arbejdsløs! Der blev givet løfte om bedre beskæftigelse — fuld beskæftigelse, blev der sagt. Det er diskuteret, om fuld beskæftigelse er en arbejdsløsheds-

procent på 2, eller om procenten eventuelt kan være noget højere. Efter min opfattelse må fuld beskæftigelse betyde, at enhver kan få arbejde, og at enhver har mulighed for at få et arbejde, der giver ham en løn, som sætter ham i stand til at klare det daglige udkomme. Men det er vi ikke nået frem til, tværtimod, vi har en arbejdsløshed, som er temmelig konstant, og som er ganske ødelæggende, ikke alene for de tusinder, den rammer, men også for dem, som frygter for, at arbejdsløshedens svøbe kommer til at ramme dem i næste omgang. Med den rationalisering og modernisering af erhvervslivet, der finder sted, ved vi, at adskillige arbejdere står over for at blive kastet ud i arbejdsløshed i en alder, hvor de ikke har store muligheder for hverken at komme ind på en anden arbejdsplads eller at få den omskoling, der tales så meget om. Derfor er det rimeligt, at kravet om fuld beskæftigelse rejses, og derfor er det rimeligt, at kravet om en arbejdstidsforkortelse føres frem som et af de midler, der kan tjene til at bringe flere ind på arbejdspladserne.

Her har min partifælle, det ærede medlem hr. Aksel Larsen, også berørt de arbejdsformer, vi har her i folketinget, idet han har kritiseret, at et flertal i finansudvalget, der ikke dækker et flertal i folketinget, er i stand til at forhindre visse foranstaltningers gennemførelse. Vi har altid haft den opfattelse, at lovgivningsspørgsmål burde afgøres her i folketinget, og det har jeg talt for, både da vi behandlede tillægsbevillingsloven og ved andre lejligheder. Vi har fortsat den opfattelse. Men det er da helt urimeligt, at foranstaltninger, der skal tjene til at skaffe arbejde til ledige næver, det være sig i landsby eller købstad eller hovedstad, skal bremses, fordi et tilfældigt flertal i folketingets finansudvalg ikke ønsker at være med hertil. Det var på denne baggrund, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen rejste spørgsmålet, om ikke regeringen da ville gå direkte til folketinget med sådanne forslag og sikre deres vedtagelse, hvorved der ville blive mere beskæftigelse til de ledige hænder.

Jeg vil også gerne sige et par ord om boligbyggeriet. Jeg har hæftet mig ved, at regeringen i sin erklæring siger, at den vil have det størst mulige boligbyggeri for at komme